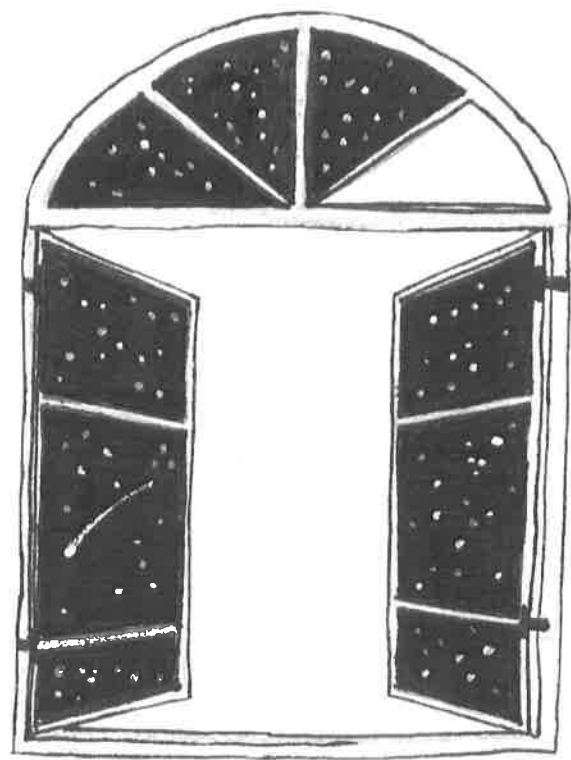


ТЯНІК



Sbírka básní

Editoriál:

Březen 2017

Vážení a milí,

podporovatelé gymlácké (sub)kultury. S hrdostí vám oznamuji, že skvost, který právě držíte v ruce, je v pořadí druhou sbírkou, kterou jsem měla možnost pod záštitou časopisu Truňk sestavit. Na rozdíl od té první není zoufalým výkřikem do hluchých uší davu ani vizuálem finanční krize. Taktéž bylo rozšířeno pole autorů i mimo gymnázium, aby bylo možno alespoň částečně odstranit ono (sub).

Zároveň bych chtěla říct, že se pravděpodobně jedná o můj poslední hrdinský počin na tomto institutu (maturitu nepočítám) a všechny své běsy a stresy s obepisováním autorů, doladováním detailů, snahu organizovat příliv a odliv někde za obzorem, pokusy najít perly v lasturách některých prací, a ještě spoustu dalších neviditelných mikrokosmů odkazují mému drahému, všem dobře známému *Vojtovi Honigovi*.

Takže až si příště budete myslet, že jste zahlédli v odlivu perlu, napište mu o tom. Já už je nesbírám, jen v pozadí pláží pouštím draky. A když žádnou nezahlédnete, můžete listovat touto sbírkou, budete úspěšní.

Závěrem bych chtěla poděkovat všem,

co nezapomněli číst, psát, hrát, malovat, sdělovat a snít.

Eliška Martincová

Redaktorka tvorby

Lucie



'Vyhladím tě z povrchu zemské-
ho...'

- (pošeptal jsi)

Už nechci říkat sbohem.
Darovat polibek loučení
a nevědět,
kdy opět spatřím tvou tvář.
Jsi má nejsilnější zář
i přes to, že sama jsem světlem;
rozjasňuješ se každým dnem,
ale když točíš se ke mně zády
a v hlavě zní mi: Sbohem, soukromé
promenády!
Všechny stíny a děsy
mě poté nenechají spát
(ani se smát).

A i když srdce mám rozkvetlé
a hraje všemi barvami,
na konci dne pijí sklenici trýznivých slz
smutku.
Ach, vskutku,
láska je sakurový květ i smuteční vrba.
A také je něčím, na co nikdy nebudou
stačit

slova.

A hlavně, jak psal Vítězslav Nezval:
vždy je na ni potřeba dvou.

(jaké štěstí, že jsme se našli.)

Intimní

Nehledám, nepídím se – není třeba
Mám totiž Tebe
Tvou náruč, co vydá za bambiliony peřin
a polštářů
Tvé oči, v nichž nikdy nepřestanu hledat
nový odraz sebe samé
Tvé černočerné vlásky, o kterých tvrdíš,
že jsou tmavě hnědé
a žeprej šednou Či co
No a co, že je ti čtvrt století, lásko,
vždyť každé sekvoji už dávno bylo tolik let
Věřím, že i Ty sám jsi stále poupě, co čeká
na rozkvět
... i když míváš chuť podlehnout sladké
reinkarnaci

Co mi dáváš, to Ti vracím
Tedy... snažím se opětovat se
Vnést do Tebe to, co schází

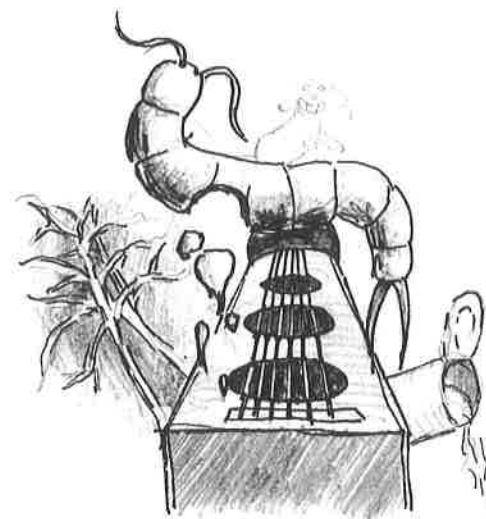
Myslím: v ten okamžik by život rozhodně
dával smysl

Kdybych to měla popsat:

Je to fibrilace při plném vědomí
Je to moment kdy není nic víc než my
Je to vlna co vzkřísí vzápětí utopí
Je to nádech avšak jeden z posledních
Je to nebe plné hvězd
nebe kde azuro je všude na dohled
Jsou to křídla jež nemusí tě nést
křídla plná záhuby i nekončících cest
Je to pocit co bez vyzvání tlačí na hrudi
Je to svět obracející se naruby
Je to radost kvetoucí v těle bez ustání
Je to květina jež nejen svou vůní vábí
Je to průsečík všech vzdálených měst
Je to milost a nejevroucnější křest
Je to chvíle kdy člověk nedýchá
Je to žízeň a duše obživa

To jest milovati

Flexaplexa



••
Zaprášené kočičí hlavy už nechtějí polykat zbytky papírku z cigaret ubalených na backa,
které se posléze mění v houfy origami stonožek s pletenými ponožkami o pár čísel vedle
a tak jako jedle, neustále probodávající vzduch svými jehlicemi,
ani já už nechci nikoho zranit
a hle! Na zemi si šišky vytvořily společenství ze šupin
a ryby už nepotřebují žábry, aby si ozdobily svůj krk
štiplavé šperky ze sasanek
a kéž bych byla antalová, aby sis měl chtěla vzít
Stromy šumí své koncejšivé melodie bez vyzvání
a má vyznání se začínají opakovat
kurzory nezapsaných slov jsou psanci vektorově rozdělené obrazovky
se svým RGB vzorcem rozprostřených DPI
španělská vesnice
doufám, že aspoň u moře je dobře
električtí úhoři nikdy nebudou mít na kohouty s průhlednými pankáči
vysoko posazenými na hlavních kvěru
a kvarteto si zahraju jen s tebou
a samo s sebou, že prohraju,
i když se mi z toho ježí pichlavé ostýnky srsti
hodiny neumí počkat i přes absurditu lidského uzavření času do vakuových kapslí pořádku
a vysvlékáme se jako hadi
vrstva na podlaze a všude
kolem miniatury světa héliově naplněného modrou zářivkou

tyč se zlomila a já zakopnu
když se o něco snažím, necítím se ve své kůži
a veškerý podkožní mas se bouří
„Tohle není autentické!“
kdybych byla ručičkou digitálních hodin,
snad by se mi dařilo vyhnat spáče z postele víc,
než když se rozhodla být teď člověkem
a snad věkem zmoudřím
tolik chapadel najednou!
spirálovitě zatočené drdůlky
mě hypnotizují k zamilované nepřítčnosti
a žárlivost nechci nikdy znát
nehledě na ohrané struny,
které kvílí u každého pohybu mých prstů
nic není sladší než ten rošťácký obličej,
který děláš, když tě líbám na krku
zbuldočím a bude klid
když si pobrukuješ, abych byla tvůj pes
snad mi začnou rašit tesáky
a cesty do Tesca v absurdních oblečcích exhibicionistických výstřelků
si šetřím pro tebe
a snad tě neomrzím

••

inklinuju k špinavé podlaze,
ale nevím co to znamená
oka barevného svetru začínají být věčným nošením vířskotu na prsou
znavená a smutná
zahraj mi na semafor
a já přejdu bez pokuty
a i když mi bude pavouk pokoutník závidět
věčné střepy v duhovce a dynastie okošluků,
myslím, že lepší je nevidět
plechovky plné popela
hromady vedlejších produktů agrikultury
rozpínají se všemi směry,
jako čas,
ale zase
nebuďme nesolidární
proč je mi trapné vyslovit, že jediné, co chci
je mír,
když je to zjevné?
chci, aby mě elektřina kopala,
ale jen jemně
a umřít na erotickou asfyxii mi přijde ve čtvrtky fajn

David M.



••

být někdo jiný
zapomenout na všechny své
problémy a tváře
na své přátele
a na chvíli žít jiný život
než je ten, na který jsem tak zvyklý
aspoň to zkusit
a zjistit
jestli je to opravdu tak
anebo si to dělám jenom
já sám

Čertík v krabičce

Každý je
Dokud nepoznáš
Co uvnitř je
Vidíš zevnějšek
Však vnitřek ne
Někdy tě překvapí
Někdy zas ne
Někdy tě vystraší
Někdy zas
Samou radostí
Téměř pukneš
Že sis to myslel?
Ale nikdy to nevíš
Aspoň ne
Stoprocentně

Já už teď vím

Panoš Envidios

Panoš velkého válečníka,
dobyvatele a milovníka žen
Envidios.
Krásné, lesklé a pozlacené brnění
chtěl mít.
K tomu helmici,
která i ze sta metrů je
nepřehlédnutelná.
To by vskutku chtěl.
Vyhrávat v něm války
a turnaje.
Ať lidi vidí, jaké je.
Ať ženy vidí, jaké je.
Ať vidí, že je chrabrý bojovník,
ať všichni vidí, jak krásné
a lesklé
a drahé
je.
Řekl si jednou,
jednou možná.

Teď zlatavé brnění mám.
I přilbici krásnou.

Teď lidi to všechno vídávají.

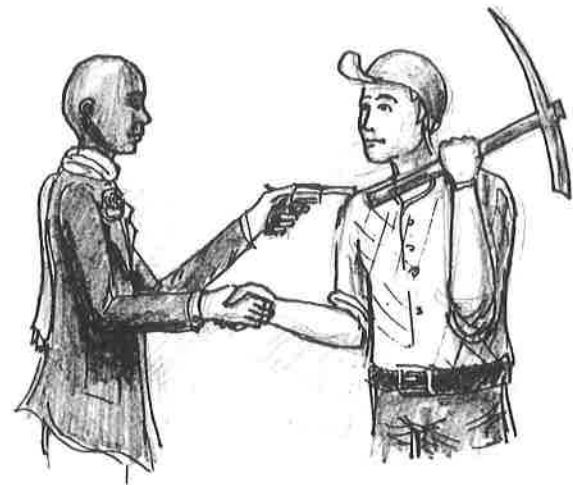
A vše závidí.

Ale co z toho?

Teď?

Když jsem stár.

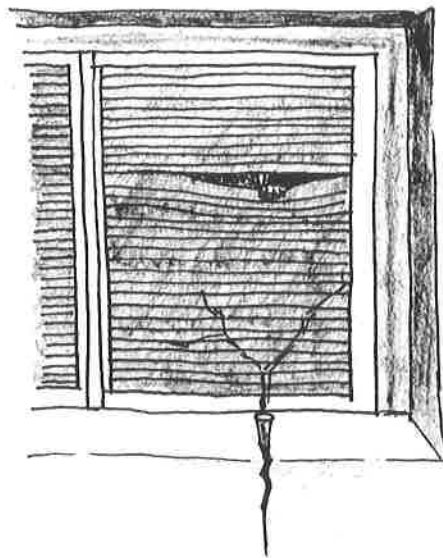
Jedna z mnoha



Člověk za člověka, život za život

Co jsme to za lidi! Co za společnost!
Prohlodaná špatnostmi až na kost.
Propasti mezi národy a jedinci se zvětšují,
Buď štěstí nebo sláva, však každý chce obojí.
Jiné náboženství, různé názory,
Znamenají ihned spory a neshody.
Kde je pospolitost, touha zachránit svět?
Ta, jež ztrácí se rychlostí světelných let.
Odlišná barva, jiná to národnost,
Vytváří v nás jen pocit strachu a malátnost.
Všichni jsme si rovni, to je ta pravda, poslyš a věz,
Vypusťme tedy ten hluboký, lží přeplněný jez.
Tvá matka, můj otec, náš dávný děd,
Nechtěli by tak rozdělený na části svět!
Kdysi jeden kus pevniny, jedno moře,
Dnes jen děsivých rozdlílů plná to hoře.
Tvým přítelem má být každý bez výjimky,
ten, jenž nemá žádné předsudky a upomínky.
Původně stejný jazyk, původ a shodná duše
Bez rozdlílů k povrchu se snažně opět kouše.
Postavení, moc peníze a vzhled,
Jsou jen odrazem povrchních, předešlých let.
Jsou slupkou nalepenou na povrchu těla,
Těla, jež příroda matka s láskou vždy sela.
Pod slupkou tatáž schránka, tentýž myšlenek svazek.
Už dost zažili jsme zlých kopanců a bolavých facek.
Jaké si to uděláme, takové to bude mít,
Chce to jen ukázat srdce a pouze trochu chtít.
Vždyť nebylo by krásné otevřít oči bez výčitek vůči druhým?
Bylo, byla by to nádhera, skvost drahý, to vám ráda povím.

E. Telson



••

Kdybych to chtěla zapomenout,
musela bych zapomenout žít.
Všude, kam jen můžeš proniknout,
se choulím
a ve škvírách pode dveřmi
slyším smích,
který jsi tam zapomněl.
Noční ulice jsou dlážděny
kočičím mrouskáním,
kam jen jsi mohl jít?
Ve všech mezerách žaluzií
je možno spatřit
tvé tělo
jako skládací dalekohled
podrobně zkoumající
cizí klín,
který jsi mezi nás vrazil.

••

Letíme na Měsíc
řekl jsi.
A mně to vůbec nepřišlo
na dlouhou chvíli, a tak
jsem souhlasila.

Kdybychom si někdy
vůbec rozuměli,
nemuseli jsme se donekonečna
potácet tímhle vzduchoprázdňem.

David Bartoň



••

Houpavým krokem
Nesu
K městu
Kuželový sníh

Je jinotajem
Cáry
Plujou
Okenním rámem

Odraz je skryt
Procit
V noci
Začíná se dít

Řekou hřích smýt
První
Druhá
Kapky střída smích

V okovech nesen
Klíčem
Já jsem
Sám sobě vzepřen

Změnu hledáme
Nápisy
Plakáty
Co z toho máme

Padlo sviras, hej!
Proudem
Nesen
Pereje jsou sen

Noční můra jen
Zrána
Svítá
Stoupá nad lesem

jinjang pinkpunk



••

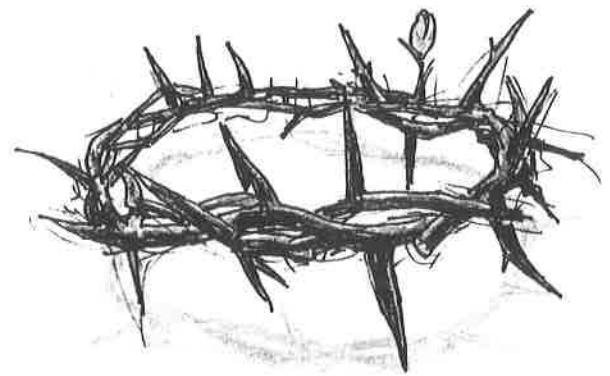
Máš naruby nahotu
postavila bych mrak -odrápané tapety
dvoudimenzního nebe spadlého na planetu Zemi až z 10 patra
jsi síťovaná nebesa tebou pokousaných princezen
mluvím jen tak z patra, protože bych toho mohla tolik pokazit
Mám naopak triko
a skrz naskrz oázy
čas vzal nohy na ramena
a jednou křehkou ručičkou kouří
a druhou odklepává
darebák.
můžu mu jen závidět s jeho popelem v mých dredech
zatímco v tvých vidím jen tabák
(a nikotin tam nosí falešní hrobaři
mých vypadaných řas a zkřížených prstů)
kouří 2 cigarety zároveň
pořád dokola
nepřežije 21. století
letím k tobě krokem
protože jsi vždy o jeden napřed
Jsi naruby
a já se dívám vzhůru nohama
odrazem vyleštěných lžiček
nebo superhrdinskou schopností chození po stropě
Jsem naopak

Jsi povodně

••

Růžovými ventilátory ke mně do pokoje dnes přiletěly vážky a nesly mi špatně dobrou zprávu ... že na tebe budu myslet. Odmyslela jsem si desítky špatných scénářů a všechna ta opilecká přiznání, za která bych se nejraději studem propadla do obývacího pokoje našťvaných sousedů, a jen tak si snila. Otevřenýma očima po stropě. Symptomy katastrofy: iluze, sebe přesvědčování a ty vrytá mezi stíny žaluzie. Co už. Nerada se ponaučuju z chyb. Jsem z ohroženého druhu do věčnosti doufajících a je mi ze sebe trochu špatně...jak na tebe myslím naprosto bez cenzury. A to není ještě ani 9 ráno. Stejně už jsem zaspala do školy v tvójí posteli. Jsem zvrhlíkem všech opatrných romantiků (dohromady). Jen jsem z doby „kataklyzma” - rakovina z červených marlborek, přejetý mravenec na oficiálním přechodě a stromečky podříznuté zaživa – na jedno použití. Jsem z doby na jedno použití a jsem nepoužitelná a nemožná. Ale ty jsi... ty jsi...jsi...jsi mým přírodopisným exemplářem z prvního stupně základní školy – moje nejhorší známka v tom roce. Důvodem bylo odbočování od tématu. A už je to tady. Myslím na tebe. Nenapravitelná nemoc, ale trochu hypochondrie. Růžovými ventilátory ke mně do pokoje dnes přiletěly vážky tak nějak rezivěle mou dlouhodobou spotřebou a nesly mi špatně dobrou zprávu...že na tebe budu myslet. A na jednu stranu byly popředu, jak cikánská věštba, ale na druhou se to dalo čekat, když se mi nějaký ten týden zdálo, jak s tebou spím, jak se s tebou miluju. Ranní probuzení imaginárním orgasmem. „To je teda nechutné probudit se v 7mém nebi”s pomačkanými papíry mé vlastní upřímnosti sama k sobě po zemi. Měla bych se dát zavřít. „Tabáková policie. Kouříte až příliš moc cigaret kvůli jedné osobě. Pojďte radši s námi.” Ale myslím, že by to nepomohlo, protože už i stromy se na mně domluvily, že mi každou svou větví budou připomínat nějakou tvou pohnutku. Samu sebe jsem odsoudila ke klinické smrti. Sakra. To je teda začátek dne.. a zrovna takové omrzelé téma...myslet na někoho. Další stoh keců. Nepřináším nic nového a pevně doufám, že máš ráda smrad antikvariátů a nešikovné hrdiny z dětských komiksů, protože i kdybych chtěla sebevíc, žádným jiným se nikdy podobat nebudu. Samozřejmě kdybys usnula někde v zimě, tak přes tebe přehodím bundu, ale upřímně, bych si spíš vedle tebe lehla. Jsem komediálně tragická...antika by ze mě neměla radost. Doufám, že ty máš aspoň trochu. Růžovými ventilátory ke mně do pokoje dnes přiletěly vážky a nesly mi špatně dobrou zprávu...že na tebe budu myslet. Blýská se mi na chvíle těžké sebereflexe a malomocných seberealizací. Budu na tebe myslet na chodbách a na patnicích. Za kuchyňskou linkou mléčných potravin. Při milostných scénách ve filmu a nezdařilých vysvlékání. Ve výtahu, při hnusném obědu, za oknem vlaku, při típání nedopalků. Při nočním kreslení po zdech. Při ranním protahování politým kocovinou u krásných vzkazů na cigaretovém papírku. Při čtení poezie básníků milujících Prahu.

jean



Poupě

Srdce jak v poupata
obaleno jest,
ty pro mne skrýváje
krásu všech hvězd.

Doufám že nevzkvete
z poupěte trn,
ty mi však utíkáš
jak stádo srn.

Trnovou korunu
nacházím v řece,
to ale vinu svou
nevidím přece.

Váže se, drápe se
kol srdce stáčí,
to už však duše tvá
ode mne kráčí.

Z koruny stává se
jen žhavý kov,
co bych dal za tebe,
za pár tvých slov.

Z hvězdy lásek

Z hvězdy lásek se mi zdá,
že rouno blaha se mi ská,
přičemž jenom ruka tvá,
se mě dotýká.

Netušeje pohromu,
v dýmu zatracení lámu se,
Satan vejde do domu,
to již lámu se já v kolese.
V tvoji ruku teď jen doufáje,
Die pro tebe já volaje,
křičím již jen zoufale,
však jen šepot slyšet,
nedbale.

Kéž bych zamkl klíčem,
na sedmero západů,
vyhnul bych se ranám bičem,
kudlám v bedra zezadu.
Po dechu již těžko lapám,
dávám se do pochodu,
bez tvé ruky světem tápám,
jsi mé slunce východu.
S přetřhaným rounem,
od mapy si radit nedám,
za tebou teď cestu hledám.
Dojdu já snad východu.

Ztracen

Života pln,
na moři vln,
cítí se volně,
nemyslí v trn.

Vinu vho necítí,
zášť je neznámost,
plášť zármutku
hájíc jej ctnost.

bez charakteru,
úbytek sil,
úpadek ve zmaru,
on takhle žil.

Myšlenky plující v nádrži krve,
o němž myslel si,
že moře je prve

Marie



Podzimní zrcadlení

Zemřel drak, co jsem ho na podzim
chodila pouštět

a já jsem za ním křičela falešná slova
jen proto, že jsem se bála ho ztratit

Pro vzpomínku po kapsách nosím duhové
kuličky

co jsme je sbírali na obloze

a občas se kouknu, co do nich vepsal den

Chvilí se válejí smíchy

a potom lámou paprsky do odstínů něhy

Ale jen dokud stromy neztratí svůj zelený
šat

to se pak po nich koulejí slzy

a ty hrají cizí melodie, jak po jedné padají
na zem

Kdybych to uměla, ochočím si nového

a znovu bychom létali proti směru
hodinových ručiček

ale jim se nelíbí můj stín, co jsem si spolu
tak blízci

Oceán prostého bytí

Jsem uvězněna tak, že nemůžu najít oceán,
oceán prostého bytí a jednoduchosti,

jednoduchosti, s kterou mi rodiče dávali
dobrou noc,

noc, v níž se zavírala poupata bělavých
sedmikrásek,

sedmikrásek, co rostly na hrobech těch,
kdo mě učili plavat,

plavat, zdravít a nedržet lžící v levé ruce,

v ruce, co vyrostla a teď má za nehty
znechucení,

znechucení, co zahalilo nebe, jako když
padá sníh,

sníh, do něhož se vtiskly mé nerovnoměrné
stopy,

stopy chodidel, co se houpávaly pod stolem
a nedosáhly k zemi,

k zemi poseté ničím, než přítomností,

přítomností, po které toužím.

Nesynchronizované hodiny

Jen já se mnou, dva shodné obrazy rozdílných slov

dvoje nesynchronizované hodiny, co to všechno způsobily

a už dávno nevidíš, že dvě a dvě jsou čtyři

mluví k tobě obrazy, ale ten co jsi ty, mlčí

a mlčí i ty hodiny

dokud tě jiné hlasy nepošlou zpět

tik-tik-tak-tak

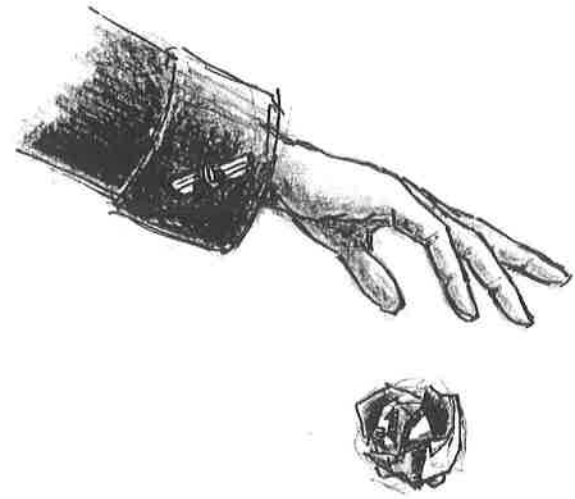
nesynchronizované hodiny

čtyři oči

dva hlasy

asi

Korim Lisaraj



••

Zemřela včera
a v koráb své duše olovnaté
písmem zdobným jí napsali:
Zhynula
však milovala svět
ten v bolu smrti sezdaný

Nikdo netušil
že kráčejí v kolejích
železo sinavé
duši ji hřálo

Zpívala prý
když přijížděl vlak
To zpívala prý smrti vstříc -
ke štěstí
k životu
k lásce a vzpomnění
Snad na poctu
všem tichým odchodům
které jdou vstříc
komukoliv z nás

Neb každé ráno
ztrácíme se čím dál víc

••

Jsem básníkem mrtvých forem
co z života zná jen pouhé nic
a ve svých mladých letech
za lživou pravdu chce se bít

Stoupaje k hlubinám

Jsem básníkem mrtvých forem
co klaní se k hrobům iluzí
sezdaný se záští ke světu
však v srdci tichou lásku

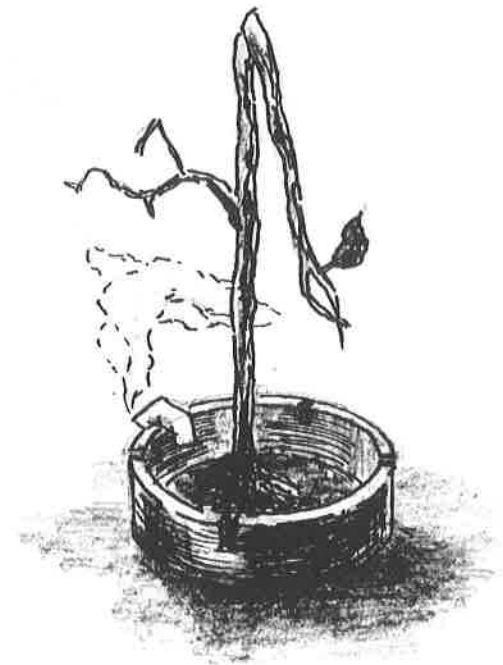
Klesaje k výšinám

Jsem básníkem mrtvých forem
a nevidím neb slepým chci být
za plentou honosných slov
svou bídnot chvatně halím

Volaje k pustinám

Jsem básníkem mrtvých forem
však ruce vzpínám ke hvězdám
neboť jen ony dokáží zpívat

Vojtěch Honig



Strop

I.

Mám hledat
odpověď
v hromadě ptačích křídel
utrhaných v zuřivosti
z nevinných těl?
Nebo se mám radši zeptat?

Velká slova

co znějí z televize
neutěší plačící dítě
pro které není místo
nikde na světě.

Květiny se smutně sklánějí
k prohnilé zemi
která jim už nemůže nic dát
a poctiví lidé
je ve spěchu pošlapou.

Ti těžcí, tupí lidé

s kufrem plným papírů
které mohou být důležité
tak možná pro ten tupý systém
— tito lidé
dupou po květinách
a stavějí továrny
co dusí tento svět.
Ach, ti tupí
sobečtí lidé...

II.

Kousky nebe
ti padají
do tváře
do vlasů a
za uši
— potichu zvěstují klid
padají zlehka
a zlehka
dopadají.

Kousky rozpadajícího se nebe
sníh & popel & jed
ti padají do tváře.

Jak můžete ještě doufat
že se tam po smrti dostanete?
Pokud tam někdy někdo žil
už dávno jsme ho z tama vykouřili.

Vzduch kolem hřbitovů
je vždycky cítit kremací..

Na mě žádné nebe nečeká.

III.

Líně se povaluju
na posteli
a sleduju strop.

Nikomu nepomáhám.
Nikoho nespasím.
Nic nezachráním.

Na mě žádné nebe nečeká.

A pokud jo, tak tam bude zima.

antineutrino



••

nakreslí mi svět
a do něj nás dva
jak kráčíme
polední rosou
bosi

nakreslí mi hudbu
a do ní nás dva
jak tančíme
na dvě doby
waltz

nakreslí mi oceán
a do něj nás dva
jak toneme
v jeho mělčinách
spolu

a zatímco mi do dlaně kreslíš palcem kroužky, přemýšlím, jestli je mi milejší svoboda mluvit
nebo možnost mlčet

••

budu tvou múzou
oděnou do tvé košile
a v obývacím pokoji budeme tančit waltz
vždy v úterý večer

budeš mou múzou
oděný do košile
a vždy v sobotu ráno
budeme tančit valčík v obývacím pokoji

a když mi
v neděli v noci
vtiskneš polibek do dlaně
budu se celá nedočkavá těšit na úterý

ráda totiž s tebou
oděna do tvé košile
tančím životem

Anna Kodrlo



Zvrhlé činy

Ta cudná děva, ta zmije,
tyhle hříchů ani děšť nesmyje.
Nenávist sílí jako vlny v moři,
cítím, jak se chýlí k hlučné bouři.
A tu mě napadla myšlenka jistá,
že ta mrcha asi něco chystá.
Zvrhlost to je ona sama,
nepřestává s těma hrama.
Sic krásná, hubená jak laň,
přec se jeví činy jako zlá saň.
Zamíří si to do stodoly,
kde náradí těžilo doly.
Ze staré truhly vytahuje lano,
těšíc se, že využije ho ráno.
Obejme strom a šplhá výše,
netušíc že všechno slíže.
Jemně obepne konec obvazem,
větev obmotává provazem.
Smyčka dole pověšena,
čeká plně natěšena.
Přesně pod ní nastrčena stolice,
z hora sleduje vše skalní orlice.
I vyzkoušet by to mohla,
na krok se tedy zmohla.
Náhrdelník z lýka pleteného,
zdobí do světa bludného.
Na stoličce bahno jest,
dneska bude mrtvol křest.

Nemotorně noha sjela,
z hrůzy mrcha vyjekla.
Teď už ani hláska,
tím splatila vše zlá kráska.
Naplnila kotel pekel,
vysoudila ďáblův ortel.

Štěpán Klinkovský



Exkurze

Nedorozumění díky doporučujícímu dopisu
posílá malomocné k byrokratům na kávu,
aby z nich učinili řadové mravence.
Pídí se po jejich životosprávě, životabudičích, životopisu
Stydlivým vzplanuly na tváři ruměnce.

Tázaný předkládá zažloutlé fotoalbum:
tady jsou večery utopené v indigu,
výkřiky zlatotepectví skončené
soucitnou pomlkou,
brože z papíru pod nebem smáčené;
barvy se z nich smyly a po klopě tekou.

Přísný ouředník jen zavrtěl hlavou
Podobné lidské deriváty u nás nenajdou uplatnění.
Mysl moji shledal nezdravou,
zpod klobouku mu vypadlo veškeré pochopení.

Chvíli se budu potloukat kostnatými, kamennými ulicemi
a kde zasvítí z bytů svíce,
doufajícně zaklepu na vrata.
Kéž světu po fantastech zasteskne se více
Do té doby
persona non grata

Truňk 2018